

BENİM
ADIM
ŞEYY

ilk genç
E
TIMAŞ

ECE ERDOĞUŞ LEVİ

BENİM ADIM “ŞEYYYYY...”

Benim adım “Şeyyy...” Yavuz... Yavuz Kahraman... Hatta Yavuz Kahraman Kocagülle. Genelde biri adımı sorduğunda önce duymazdan gelirim, olur da bana sormamışsa cevabım boşa gitmesin diye. Baktım, iki gözü üzerimde, tekrar soruyor; önce “Şeyyyy...” derim, bana sorulan tüm sorulara ilk anda cevap verdiğim gibi. Düşünün, bir insan evladı, adı sorulduğunda “Şeyyyy...” diye cevap verir mi? İnsanlık mı bu şimdi? İnsanlıktan geçtim, ‘insanca’ yaşamak mı?

Bak şimdi, o kadarla kalsa neyse; “Yaşın kaç?” “ŞEYYYY...” Karşımdaki de bir insan sonuçta, herkesin kendisine göre bir sabrı, bir ŞEYsi var, “Kaç yaşındasın oğlum, bilmiyor musun?” deyiveriyor. Peki, cevap ne dersiniz? “ŞEYYYY! Biliyorum da işte öyle birden ŞEY ediverince, ben de ne bileyim, ŞEY oldum...” FALAN FİLAN... Offf... Allah’ım, çilesini verdiğin kulundan dermanını esirgeme ya Rab’bim, diye kaç gece gözlerim tavanda dua ede ede uyuyakaldım bilemiyorum.

Neyse, **uzun girişlerden hoşlanmam**, herkesin kendine göre bir doğası var. Mütevazı duruşumdan hiçbir vakit zerre taviz vermediğimi bilmenizi isterim.

Benim adım elbette şey değil, dediğim gibi Yavuz Kahraman Kocagülle. Aileme, özellikle de annem “Kahraman olsun yeter.” dedikçe “Yavuz Kahraman! Yavuz Kahraman!” diye direten pek sevgili babaanneme teessüflerimi iletiyorum. Neyse, rahmetlinin arkasından konuşulmaz, yine de mekânı cennet olsun kadıncağızın.

Bir de ebeveynlere bir duyurum olacak mümkünse: Lütfen çocuklarınıza **GÖRKEM BAŞAR, GÜÇLÜ ASLAN, YILDIRIM ZEKİ, ŞAHESER NADİR, TONGUÇ EFE, MUTLU MESUT** gibi ileride haddini aşabilecek isimler koymayınız.

Dedim ya, ben kendi hâlinde, mütevazı bir insanım, inanın ki bunun on iki yıllık ömrümde hiçbir zararını görmedim. Belki de ileride dünyanın en huysuz ihtiyarı olacak Mutlu Mesut’un, hep sınıfın en tembeli ya da her girdiği iş yerinden bir haftasını tamamlayamadan kovulacak Şaheser Nadir’in bu isimlere sahip olmakla nasıl bir çıkarı olabilir ki?

Bana gelince, sıra dışı bir boy kısalığıyla ve onun benden çaldığı öz güvenimle son altı aydır çılgınca-sına cebelleşirken bir de **YAVUZ KAHRAMAN KOCAGÜLLE** olmak dokunuyordu be insana. “Bu da mı gol değil be hâkim bey!” demek geliyordu içimden!

Evet, on iki yaşımdayım ama çarşıda pazarda beni görenler, altı aydır düzenli olarak “Ufaklık okula başladı mı annesi?” diye sormaktan vazgeçmiyorlardı. Üstümde formayla görenlerin “Vaay, okullu mu oldun abisi?” deyip yanağımdan bir makas almalarıysa cabası. “ON İKİ YAŞINDAYIMMM BEEEEENN!” diye haykırmak geliyordu o an içimden!

Hele benden dört beş yaş küçük çocukların top oynarken “Pşşşt, bodur, geç len kaleye!” diye bana sataşması inanın insanın kanına çok dokunuyor. Herkesin bir sabrı var. Onları pataklamak için koşturmamla pataklanmam bir oldu sonuçta. ŞİDDET HİÇBİR ŞEYYİN ÇÖZÜMÜ OLAMAZ, onu bir daha hatırlatayım da. Nitekim ben de daha aldığım İLK VE O ÇOK FENA dersle bunu öğrendim. Çabuk öğrendim neyse ki. Boyum kıt olabilir ama ZEKÂMA asla laf ettirmem arkadaş!

Bu sefer de derdimi, kederimi, yediğim her lafı içime atmaya başladım. Sınıfın en ön sırasında, cam kenarında, çoğu kez bahçedeki ağaçlara dalarak -ta ki öğretmenim uyarana dek- kendimi hayallere verdiğim, hayallerle avunduğum yalandan bir dünya kurdum.

AH BE BAKKAL HİLMİ AMCA!

Aslında Őu yaŐıma dek hep iyi bir ğrenci oldum diyebilirim. Boyum hep kısaydı, bu yaŐımda birden-bire kısaldı da ben depresyona girdim değil yani. Her Şey doğup bũyũdũęũm Őehirde, Őu an yaŐadıęımız Karamũrdũm adlı kasabaya taŐınmamızla başladı. Önceden de bilirdim bedenimin yaŐıtlarıma göre EPEYCE kũk olduğunu, belki bir umudum vardı boy atmak için, belki kendime bile itiraf edemediğim bir durumdu, yũzũme de vurulmadığından ben de kolayca onu görmezden gelebiliyordum.

Öte yandan geçen yaz buraya taŐınmamızla her Őeyin garipleŐmeye baŐladıęını sezdim. Annem bakkala yolluyor, Bakkal Hilmi Amca tuhaf tuhaf beni sũzũyordu, sũzdũęũyle de kalmayıp annemi sosyal hizmetlere Őikāyet etti! Beş yaşında ocuk bakkala mı gönderilir diye! YOK ARTIK BE BAKKAL AMCA, o kadar da değil yani! Haydi boyumuzu kũk buldun

da hâlimizin, tavrımızın ağırlığından da mı anlaşılıyor!

Neyse, annem karşısında sosyal hizmetleri görünce baygınlık krizi geçirdi. Nüfus belgemi gösterip altıncı sınıfa başlayacak olan beni, üç apartman ötedeki bak-kala göndermesinin nasıl bir sakıncasının olabileceğini sordu gözyaşları içinde. Bir adam ve bir kadın, o görevliler, uzun uzun bana bakıyorlardı; sonra bir bana, bir nüfus kâğıdına, bir anneme, birbirlerine, tekrar bana, tekrar nüfus kâğıdına... Bu böylece on, on beş tur kadar devam etti.

İçimden dedim; herhâlde böyle bakışa bakışa akşamı edeceğiz. Sonra bunun prematüre doğum sonrası sıra dışı bir gelişim geriliğinden kaynaklandığını anlattı annem. Bundan biraz rahatsız oldum açıkçası, herkesin bir özeli var sonuçta. Sonunda teşekkür edip, sevimli olmaya çalışan bir şekilde hafifçe başımı okşayarak çıkıp gittiler.

Hayatta illet olduğum bir hareket varsa o da şu baş okşama hareketi, bu kadar gıcık bir şey olamaz! Bir de yanaktan makas alma olayının hastasıyım! Ya kardeşim, çok mu makas almak istiyorsun, ne bileyim, git kendi çocuğunun, karının, annenin yahut kimseyi bulamadın mı git kendi yanağından al makasını! Benim yanağımdan ne istiyorsun? Pelüş oyuncuğın mıyım ben senin, pofuduk ayıcığın mıyım? Hem ayrıca bu ne LAUBALİLİK?

Neyse, sosyal hizmetleri atlattıktan sonra o bakkala da iki çift lafımız oldu elbet! “Amcacığım, ben neredeyse delikanlı olacak yaştayım, bakkala gelip bir ekmek alıp da annemize yardım edemeyeceksek biz niye yaşadık bu on iki yılı???”

Adamcağız şaşırdı kaldı. “Ne diyorsun sen yahu?” dedi. Soruya soruyla karşılık verilmesinden hiç hoşlanmam! “Ben sorumu sordum, cevabını bekliyorum!” diye direttim. “Sen on iki yaşında mısın?” diye sabrımı deneyerek yine sordu. “Evet ya!” dedim, “Böyümüz akranlarımızdan azıcık kısa diye ayıp olmuyor mu?” deyince adamcağız bir üzüldü, bir üzüldü...

Meğersem emekli öğretmenmiş, emekli olunca doğup büyüdüğü kasabaya dönüp -biraz da oyalanmak için- bu bakkal dükkânını açmış. Çocuğunu okula göndermeyenlerin, geciktirenlerin, eline salçalı ekmek verip sokağa salanların, iş yaptıranların, oraya buraya gönderenlerin korkulu rüyası olmuş. Neyse, koskoca adam, bir de emekli öğretmen sonuçta. Çünkü bir öğretmene saygısızlık eden herkese etmiş sayılır bence, fazla uzatmadım.

Bir saat sonra kapı çaldı. Hayırdır, dedik annemle, belki komşudur, yeni taşındık diye gelmiştir, diye düşünürken bir baktık; Bakkal Hilmi Amca! Elinde bir poşet öteberi, “Yeni taşındınız, alışverişe gidememişsinizdir, lazım olur.” dedikten sonra, bir de utana sıkıla annemden özür dilemez mi... Annemin suratı perşembe pazarı gibi, öyle kızmış adama. Valla billah

almam poşeti, diye direniyor. Sonunda Hilmi amca güç bela ona özrünü de poşetini de kabul ettirdi. Ayrılırken de anneme “Yengeciğim, ne zaman bir şeye ihtiyacın olsa bana seslen, sepetini salla, ben halledeyim, yorma delikanlıyı!” dedi.

Bu sistemle de böylece tanışmış olduk. Çünkü eski evimizin yakınında sadece zincir marketlerden biri vardı ve online siparişler dışında seslenme ve sepet ikilisiyle alışveriş yapma lüksümüz yoktu. Bu lüks mü diyebilirsiniz, bence böylesi çok daha sevimli, sıcak. Neyse, lafı uzatmayayım çünkü **bir lafın uzatılmasından da hiç HOŞLANMAM, -Gereksiz temaslardan, soruya soruyla karşılık verilmesinden sonra üçüncü kırmızı çizgim budur.**- Bakkal Hilmi Amca’yla tanışmış olduk, hatta ilk komşumuz o oldu diyebilirim.

GÖRKEM BAŞAR KAPIMIZI ALIYOR

Karamürdüm Kasabası'nda kapımızı çalan ikinci kişi olan alt komşunun oğlu, kendini dünyanın en yakışıklı, en zeki, en yetenekli, en çalışkan, en MÜKO ve ne kadar başka EN varsa hepsi zanneden, HÜPER DÜPER SÜPER çocuğu Görkem Başar'dı. Annem, "Buyur yavrum!" deyince pazarlamacı gibi lafa girişti, "Merhaba teyzeciğim. Ben GÖRKEM BAŞAR BİRİNCİ! On bir yaşındayım. Bu sene altıncı sınıfa başlayacağım. Annem size MÜKEMMEL bir kek yaptı. Zaten annemin tüm yemekleri mükemmeldir." dedi.

O böyle konuşunca bir an için arka cebinden kartvizitini çıkarıp anneme uzatacak zannettim. Sonra da "BİZİ TERCİH ETTİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜRLER!" falan filan diye lafı gereksizce uzatacak gibime geldi. Benim sadece gibime geldi ama hakikaten de vallaha da billaha da öyleydi.

Bu arada atlamadan geçmeyeyim, şu hayatta makam almak gibi rahatsız edici temaslara girenlerden,

-DOKUNMAK NE YAA???, soruya soruyla karşılık verenlerden, lafi uzattıkça uzatanlardan sonra illet olduğum bir başka şey varsa o da Görkem Başar Birinci gibi **bize hiç sormadığımız, dahası merak etmediğimiz, ilgilenmediğimiz konularda GAYET GEREKSİZ açıklamalar yapanlardır.** Bana ne yani senin annen güzel yemek yapıyorsa, git ye, afiyet olsun!

Ona bakarsan benim annemin pişisinin, böreğinin, el açması baklavasının ünü eski mahallemizin sınırlarını aşip koskoca semtte nam salmıştı! Annemin gününe gelen arkadaşı Pervin teyze, bak bende yalan yok, bir gün ciddi ciddi parmaklarını yemişti de kadını hastaneye zor yetiştirmiştik! Neyse ki kadın, parmağını ısırmasının acısıyla çığlık atınca yaptığının farkına varmıştı da daha ileri gidememişti! Yoksa fenaydı yaniii...

Ah be Tomruklu, eski mahallem, ah be eski anılar, eski dostlar... Her neyse, **ben reklam yapmayı pek sevmem**, efendi kişiliğim buna müsaade etmez, birinin malı iyiyse reklama zaten ihtiyacı yoktur. Ama madem Görkem Başar Birinci'nin annesi SEÇKİN teyze zahmet edip yapmış, ellerine sağlıktı. Annem de teşekkür edip, selam söyleyip "Ne zaman isterse beklerim oğlum." dedi.

Kapının aralığından beni süzüyordu Görkem Başar Bey! "Oğlunuz mu, kaçta gidiyor?" diye sordu hemen. Ben de "Merhaba." dedim hâliyle. Annem de "Altıya